

40 KRALJEVA

U ove vrele festivalske dane najljepše je jutarnju kahvu piti u holu KSC-a. Prijatna hladovina i izvrsna muzika koju jutrom pusti Bato i ne prekida je do predstave.

Danas je sedmi dan ovog jubilarnog Festivala.

Još sutra.

Vrijeme uistinu brzo teče.

Svake sekunde smo stariji i stariji. Evo sad smo stariji nego maloprije kad sam napisao da vrijeme brzo teče. Sad još stariji. I još. Još.

Svaki tren smo bliži krajnjem utočištu (možda se podsvjesno, radujući se rođendanima, radujemo kraju). Ovo između rađanja i kraja popunjavamo, bar se trudimo popuniti, lijepim trenucima, jer treba pamtiti ljepotu, a sve što je ružno nastojati pokopati u najtamnije dubine svoje duše.

To se uči, kao što se učimo hodati, pričati, družiti se...

I festivale treba pamtiti.

Čujem udaljenu grmljavinu i priželjkujem je.

Čudno da čovjek nekada može prizivati i grmljavinu.

Sinoć se dogodio *Kralj Ibi*. Zašto me kralj Fajče svaki put fascinira kad je na sceni... Energija i pokret. On se jednostavno srodi sa daskama koje život znače.

Večeras je posljednja predstava u takmičarskom dijelu.

Čuj takmičarskom?

Otkada se to ljudi takmiče u druženju? Zar neke tamo nagrade koje se moraju dodijeliti po protokolu mogu biti bitnije od ljepote druženja?

Trg ratnika.

Senad i Amina.

OKRUGLI STO..."KRALJ IBI"

Strajo Krsmanović se nije iznenadio kvalitetom izvedbe ovog ansambla, jer se to od Visočaka i očekivalo. Posljednje tri predstave podigle su rejting Festivala i on je zadovoljan kvalitetom Festivala, bez obzira na predstavu iz Gradiške. Po njegovom mišljenju, ovo je vrlo zanimljivo čitanje *Ibija* u kojoj su uočljive dvije ravni, a to su ravan igre, jer je tekst podatan za igru i intelektualna misao ili poruka same predstave.

Konstatovao je da Teatar Total obilježava šezdeset godina svog postojanja.

Jesenko Muzaferija je potvrdio Strajinu konstataciju o 60 godina postojanja Teatra, dodajući da Teatar i radi svih šezdeset godina. Od četrdeset festivala Fedre, visočko pozorište je učestvovalo čak trideset i šest puta, ono ima izuzetan kontinuitet rada, čime se svi ponose i slijede vrijedan fundament davno postavljen. Kako je *Kralja Ibija* ovo pozorište postavilo i devedesete godine i sada, Muzaferija se osvrnuo na razloge odabira teksta, koji je, po njegovom mišljenju, sam sebe odabrao devedesete i najavio rat na prostorima BiH, a i sada je došlo vrijeme da on, kao reditelj, da repliku na stanje u državi u koje smo dovedeni (kriza morala, vrijednosti, politike, društva...) Ovo je njegova riječ protesta na svekoliko izopačenje u društvu, a tekst mu je omogućavao intervencije, dopisivanje da se igra na vrlo ozbiljan način, ali predstavljeno lagano, poletno, zabavno i duhovito. Od svega ozbiljnog što poručuju, oni prave igrariju, zato on čestita svom ansamblu što su slijedili njegovu ideju i ostvarili je.

Luka Kecman je rekao da smo i večeras primijetili rediteljsku intervenciju smještenu u prostor igre (to što je sa elementima dječijeg vrtića nije bitno, već što je prostor igre) i sve što se poslije dešava u predstavi je na planu igre. Paralelizam između Hamleta i *Ibija* je podudaran i tačan, jer su slični (nasilnim putem dolaze do promjena). Rekao je da je iskrivljeni dječiji govor bio iritantan, ali na kraju se taj monolog utemelji i to je dobra igra. Kroz tu vrstu pozorišne citatnosti se otključalo sve ostalo na sceni. Ansambl je uigran, međusobno se dobro poznaju, nema odstupanja i grešaka. Posebno je istakao igru Milenka Manojlovića koji je nevjerovatno dobro sve uradio, na visini igre Faika Salihbegovića, te je on za njega malo pozitivno iznenađenje, kao i igra Emine Karamehić koju prvi put gleda.

Kecman ne bi volio da se desi nešto od aluzija koje su oni utkali u ovu predstavu, ali sve simpatične komičnosti i ono što je drago u predstavi želi da bude povod da se ova predstava više gleda. Ali...amatersko pozorište ponekad vodi dalje i bolje nego profesionalno, jer on smatra da u umjetnosti ne postoji hrabrost da se kritički govori. Sve je mrtvo more.

OKRUGLI STO... "KRALJ IBI"

Ili smo svi zadovoljni ili ludi. Ovo drugo tretira večerašnja predstava. Tačno učitavanje Šekspira i Ibija opominje nas za mnogo šta.

Strajo Krsmanović se složio sa Lukom Kecmanom i rekao da ko ne želi da shvati historiju, dogodit će mu se farsa, a Ibi je naše ogledalo. On ima tu ulogu, potrebu i domet. Umjetnost neće promijeniti svijet, ali postoji kao neka vrsta ispusnog ventila.

Lajla Kaikčija je čestitala ansamblu na dobroj igri. Smatra da je odabir teksta u pravo vrijeme i na pravom mjestu sa jasnom idejom protkanom dobrom glumačkom igrom, preko jednostavnih i duhovitih rješenja su ispričane stvari koje nas okružuju. Dopala joj se igra Milenka Manojlovića, da glumac glumi, igra u igri – pozorište u pozorištu. Jasno možemo shvatiti poruku koju nam večerašnji ansambl prenosi.

Strajo Krsmanović smatra da je večeras dragocijeno prisustvo Faika Salihbegovića, jer ima iskustvo devedesete i današnje, te ga je zamolio da uporedi svoj unutrašnji doživljaj nekad i sad.

Faik Salihbegović je rekao da je danas više doživio tekst nego devedesetih, iako je onaj *Ibi*, po njegovom mišljenju, njihova najbolja predstava. Lik Ibija – pohlepan, infantilan, kukavica, samoživ, u potpunosti negativan, sve je ono što on, Faik, nije i zato mu je to bilo izazov igrati. Na pitanje Straje Krsmanovića da li je imao asocijacija na nekog igrajući ovaj lik, Faik je rekao da je imao i prije, a i sada.

Dževdet Tuzlić je uvijek veoma začuđen kada u predstavi doživi misaonu elipsu, koja se često u pozorištu ne može osjetiti, jer je karakteristična za film, ali ju je večeras doživio. Večerašnja predstava se njemu učinila prostorom beskrajnog promišljanja, od scenografije do muzičkih pasaža, preko glumačke igre.

Straji Krsmanoviću je večerašnja nepodnošljiva lakoća igranja metafora naše lakoće odnosa prema stvarnosti. Na tu lakoću se navučoš, a potom se otkrije teško značenje, što izaziva izuzetan efekat.

Luka Kecman se osvrnuo na sličnost između bugojanske, trebinjske i visočke predstave, u kojima radnja počiva na laži, a nama je laž bliska i pravi smo ekzemplar življenja u laži. Postoji historijsko i mitsko vrijeme, a Luka osjeća da živimo u mitskom vremenu, koje je kružno, odnosno u laži. Ako prihvatimo istinu, moramo se mijenjati, a nećemo ili ne možemo, dok se svijet oko nas mijenja, što je karakteristika historijskog vremena. I u pozadini, večeras smo gledali beskrajno ozbiljnu a ispričanu u amaterskom pozorištu

PUBLIKA O PREDSTAVI...

Željko Luledžija: „Predstava je aktualna. U pojedinim momentima prelazi u komediju, u jednu vrstu izrugivanja i dolazi do poistovjećivanja predstave sa našom stvarnošću. Siguran sam da se radi o jednom kvalitetnom glumačkom ansamblu, koji godinama svojim učešćem na Festivalu dokazuje da su ozbiljan ansambl sa stalnim kontinuitetom.“

Irma Musić: „Od večerašnje predstave sam očekivala puno više. Pogrešan izbor muzike i kostima definitivno je umanjio kvalitet predstave, bez obzira na aktualnost tematike, i samu scenografiju bacio u drugi plan. Bez obzira na talenat glumaca i maksimalan trud koji su pokazali na sceni, predstava je iz spomenutih razloga ostala prosječna.“

Džan Haračić: „Predstava mi se svidjela. Gledao sam i „Pokondirenu tikvu“, al' mi je ova večeras bila puno interesantnija. Svi glumci su bili dobri i imali su lijepe kostime, a najbolji mi je bio glavni glumac.“

Irfan Agić: „Vjerujem da će se većina složiti sa mnom kada kažem da su nas Visočaci navikli na bolje. Ni ove, kao ni prethodnih godina, nije nedostajalo kvalitetnih i talentovanih glumaca, što je zapravo najveća prednost njihovog teatra. Posmatrajući predstavu u cjelini, može se uočiti veliki broj propusta od kojih su svakako najuočljiviji oni u izboru muzike i samih kostima, za koje je sigurno utrošeno puno vremena, ali ipak nisu bili efektni.“

Amra Bajraktarević: „Visoko je ponovo pokazalo da imaju vrhunske glumce koji svaki put profesionalno odrade svoj posao. Gluma je i ovaj put izdignuta iznad nivoa amaterskih pozorišta. Interesantna tematika inspirisana našom stvarnošću i prožeta komičnim elementima dovela me do suza. Kao jedini nedostatak izdvojila bih muziku, koja nije bila u skladu sa ostalim elementima, što je rezultiralo neskladom vremenskih odrednica u pojedinim dijelovima predstave.“

KNJIGA UTISAKA..."KRALJ IBI"

NEŠTO JE TRUHLO

MAESTRO

Izbor muzike je katastrofa

David Lynch

Najbolja pretstava do sada.

**Imran Ferizović
(Ludak Skitnica)**

Orginalni ste!

potpis

Kralj k'o da je izašao iz Vijeća ministara BiH J

Dobri, kao što se i očekivalo :)

H.

Predstava je bila odlična, svaka čast Visočanima, ali Sana je bio najbolji dodatak predstavi!!!

Peggy Sue

E, neka.

Sana

RAZGOVARAMO SA... Jesenko Muzaferija

Prije 22 godine „Kralj Ibi“ je proglašena najboljom predstavom u BiH. Kakva su ovogodišnja očekivanja?

Svi koji dolaze na festivale, bez obzira da li se radi o amaterskim ili profesionalnim pozorištima, nadaju se nagradama, iako je Teatar „Total“ etabliran u svakom smislu, pa i u smislu dobijanja nagrada, a nama to nikada nije bilo na prvom mjestu, već nam je važno da napravimo dobar pristup tekstu, dobru predstavu, što radimo iz godine u godinu.

Na koji način birate tekst za predstavu koju ćete režirati?

Uvijek je na prvom mjestu ansambl s kojim radite, njihovo raspoloženje, njihove obaveze, jer svi oni imaju svoje poslove, porodice i različite obaveze. Dakle, prvo morate da vidite s kim raspolažete i ko želi to da radi, pa prema njima birate tekst, znate šta ko može da uradi. Nakon toga, upitam sebe šta osjećam u tom trenutku, u kakvom okruženju živim, kakvi su moji problemi, želje, šta želim da kažem, da li nekom želim da se nasmijem, da li nekog kroz teatar želim da naljutim, pomilujem, poljubim, zavolim ili mrzim.

Kakva treba da bude saradnja između reditelja i glumca, da li pri režiranju prihvatate sugestije glumaca?

Saradnja mora postojati i naravno da prihvatam sugestije glumaca ukoliko su sljedbenici moje ideje. U pozorištu je reditelj nosilac ideje, on je taj koji ima zamisao, razrađen koncept koji mora odmah znati kakav će biti početak, a kakav kraj predstave. U tom smislu treba biti otvoren za sugestije svojih saradnika, ne samo glumaca, nego i onih koji rade scenu, kostime, muziku i sve drugo što se tiče pozorišne umjetnosti.

Da li je Teatar „Total“ iznjedrio neke profesionalne glumce?

Jeste, Faketa Salihbegović- Avdagić preko 20 godina je u profesionalnom angažmanu, u BNP-u Zenica. I meni je bio ponuđen profesionalni angažman u isto vrijeme, ali ja sam ipak odlučio da negujem pozorišni amaterizam i ostanem u svom rodnom gradu.

Koliko su mladi u Visokom uključeni u teatar?

U Teatru „Total“ imamo srednjoškolce i studente u okviru tzv. Omladinske scene, a večeras ste mogli vidjeti da, osim veterana ima i dvoje mladih. Formirali smo tu scenu s namjerom da se pozorište podmlađuje, da nastavi da radi i nastavi ono što su počeli naši preci. Visočko pozorište postoji već 60 godina i oni koji su započeli udarili su vrlo čvrste temelje i postavili jako veliku zadaću svojim uspjesima i radom, tako da nismo mogli biti gori od njih, pa će ovi mladi koji dolaze biti sigurno bolji.

PREDSTAVLJAMO... Faik Salihbegović

Faik Salihbegović, ljudina, čovjek, glumac Teatra Total, zapravo već dugi niz godina prva violina ovog teatra. Podatak da je Faik četrdeset godina u teatru fascinira, kako nam je Faik rekao, ove godine je slavljenik zajedno sa Fedrom.

Na ovogodišnjem festivalu je igrao, odnosno „ludovao“ kralja Ibija. Kada vam čovjek od svojih pedeset i nešto godina onako odigra predstavu— energično i strasno, onda se jednostavno morate zapitati šta je to što tog čovjeka onako pokreće na sceni.

Bezbroj predstava, uloga, briljantnih uloga. Faik je glumac čija vas igra jednostavno uzima i ne pušta, čak i kada se predstava završi.

On je čovjek koji apsolutno ruši barijere između tzv. profesionalnog i tzv. amaterskog i to je ono što najviše fascinira, jer on to radi, ne da bi nam pokazao da je on vrhunski glumac, nego zato što on, kako sam kaže, istinski voli teatar. Jednostavno, zar ne?

Ta ljubav se ne može sakriti, ne može odglumiti i to je jedino što Faik ne može odglumiti. Velika je sreća što mi ostali koji se bavimo teatrom imamo priliku da gledamo Faika i da učimo od njega.

Bez obzira što briljira na sceni, Faik ne pada u zamku narcisoidnosti i egoizma, nego na jedan suptilan, samo njemu svojstven način, prepušta scenu i drugima.

Fajče, vidimo se sljedeće godine. Živio!

PREDSTAVLJAMO...Emina Karamehić

Glumica Karamehić Emina, koja je u predstavi "Kralj Ibi" igrala majku Ibi, rođena je 04.07.1993. godine u Visokom. Studentica je prve godine Medicinskog fakulteta u Sarajevu i članica Teatra Total Visoko

Kao dijete je pokazivala interes prema pozorištu, zanimalo je kako je to biti glumica. Svoju prvu priliku je dobila prije četiri godine, kada se priključila jednoj amaterskoj teatarskoj grupi u Visokom, čiji članovi su srednjoškolci, kao što je i sama

tada bila. Nakon nekog vremena, Teatar Total je raspisao audiciju za prijem novih članova svoje Omladinske scene. Prijavila se i uspjela. Prošle godine je igrala u predstavi "Audicija", Aleksandra Galina u režiji profesorice Vere Muzaferija. Od ove godine je članica Odrasle scene.

Učestvovala je na mnogim festivalima, a prije dvije godine je na Festivalu srednjoškolskog dramskog stvaralaštva u Konjicu osvojila Nagradu za umjetničko ostvarenje u predstavi "Mjesto pod suncem".

Što se tiče večerašnje predstave, Emina se uključila u njeno pripremanje tek zadnjih pet proba, jer je glumica Azra Kadić, koja inače igra ovu ulogu, bila spriječena da glumi.

Prvi problem na koji je naišla bilo je vrijeme, jako kratak period da nauči tekst i mizanscen. Drugi problem je bila činjenica da je morala igrati lik čije osobine nisu nikako u skladu sa njenim karakterom.

Na kraju, sama groteska nije jednostavna, te je strahovala od mogućnosti da gluma pređe u preglumljivanje. U ovome su joj pomogli svojim savjetima režiser i Faik Salihbegović, ali i Dževad, Vera, Dženita, Milenko i Adnan J.

Emina je prezadovoljna organizacijom Festivala, publikom koja je gledala večerašnju predstavu. Misli da je ostvarena komunikacija između glumaca i publike, publika je pozitivno reagovala, te prepoznala poruku koju predstava nosi, što je potvrdio aplauz na samom kraju. Veoma je sretna zbog toga.

INTERVJU SA... LUKA KECMAN, član stručnog žirija

Paralela između FEDRE i drugih festivala?

Ja sam u Bugojnu od prve godine kada je obnovljen Festival. Dešava se u životu da se u određenom trenutku poslije velikih nesreća na jednom mestu sakupi određen broj mladih ljudi koji zajednički žele da sanjaju isti san. Ja sam prve godine prepoznao mlade ljude u Bugojnu kao grupu koja nešto stvara. Godine koje su prolazile kasnije su samo potvrđivale tu moju pretpostavku i ja sam prisutan svake godine u Bugojnu, bez obzira da li imam neku funkciju na Festivalu ili ne, jer hoću da vidim šta se dešava. Ova FEDRA iz godine u godinu postaje jedan od festivala koji ima svoju fizionomiju, logiku, dušu, sve one elemente koje treba da ima svaki veliki festival, bez obzira na to kakvog je on profila. U tom smislu se FEDRI ne može ništa staviti kao neka zamerka i naravno, ono što je promenljivo svake godine je odabir predstava na osnovu produkcije koja je nastala te godine. Nekad je produkcija malo bolja, nekad lošija, ali

tako tako ide u životu. Gledao sam i ostale festivale, na festivalu u Laktašima situacija nije mnogo bolja nego ovdje, ako me pitate za kvalitet predstava, tako da se sve iz ovog našeg svakodnevnog života odražava i na pozorište, ali ono što je evidentno jeste da je prostor BiH zapljusnut novim mladim ljudima koji se školuju u Tuzli, Sarajevu, Banja Luci, Mostaru i tako broj ljudi raste iz godine u godinu, a vlast ne može tome da se odupre, jer je to kao poplava. Vidi se to na terenu, vidi se da su živnule neke nove sredine koje nisu imale niti amaterski, niti profesionalni pozorišni život i polako, ali sigurno, one će se pojaviti i na Festivalu u Bugojnu. Kao primer ću navesti dve pozorišne trupe koje egzistiraju u Zvorniku i obe imaju vrlo solidne predstave, ali one nisu znale kako da se prijave na FEDRU, tako da će naredne godine i one verovatno da se pojave, pa će biti i veći broj prijavljenih predstava. Festival FEDRA i ljudi u njemu su standardno dobri, a kvalitet predstava se menja.

INTERVJU SA... LUKA KECMAN, član stručnog žirija

Koliko su glumci amaterskih pozorišta koje već godinama pratite na FEDRI uspjeli dosegnuti granicu profesionalizma?

Ja bih prvo krenuo od domaćina iz Bugojna, gde imate barem pet glumaca koji mogu da se gotovo sa svakom ulogom uhvate u koštac u smislu amaterskog rada. Pojedini će verovatno završiti na Akademiji kao što je Senad Milanović i Bugojno ne treba da brine za svoj ansambl, da li će moći da raširi repertoar. Recimo iz Trebinja, pored Željka koji je standardan, Vesne i malog Šešelja, pojavila se i Jelena koja me jako iznenadila ove godine svojom kreacijom. Hrvatsko amatersko kazalište iz Travnika je ove godine pokazalo svoj ansambl u jednoj potpuno drugačijoj varijanti od one koju smo do sada mogli da vidimo i svi su oni potpuno iznenadili svojom ozbiljnošću kojom su pristupili realizaciji Andrićeve „Proklete avlije“ i tu je evidentno da se vidi rad koji je permanentan, koji postoji kod njih. Gradiška je tek na početku, za glumce iz Visokog ne bih trošio puno riječi, jer tu postoji jedna konstantna ekipa sjajnih i iskusnih glumaca koji su godinama na sceni i oni su standardno dobri.

Kada saberete sve i kada bi se desila varijanta da neko od profesionalaca dođe, napravi izbor od svih ovih pozorišta i napravi predstavu, ja garantujem da niko ko bi došao da gleda sa strane, ne bi rekao da to nisu profesionalci. Dobro je to što se niko od njih ne trudi da igra kao profesionalac, oni još uvijek uživaju u toj glumačkoj igri, bez opterećenja koje imaju profesionalci. Mene to uvijek oduševljava.

Da li biste podržali inicijativu za stvaranje jedne krovne institucije koja bi objedinjavala sve amatere u BiH i podržavala njihov rad?

Da. Ja smatram da u Bugojnu može da bude Festival dramskih amatera BiH čiji osnivač treba da bude država BiH sa učešćem dva entiteta, Fedracije BiH i Republike Srpske, da postoji Umjetnički savez koji se imenuje od strane države, da postoje dva festivala koja prethode ovom, jedan u Federaciji i RS, da se tamo izvrši selekcija, te tri predstave iz jednog i tri iz drugog entiteta dođu u Bugojno. To bi onda bio krovni, državni festival, sa mnogo većom finansijskom podrškom. To je otprilike neki model koji egzistira i u državama u okruženju i time treba da se neko bavi godinu dana. To neko mora da pokrene sa mrtve tačke, za što su potrebni mladi ljudi kojima bi mi bili podrška.

ISJEČAK SA PROMOCIJE

„O poeziji, pticama i drugim varkama“ Nedžad Ibrahimović

Nedžad Milanović:

„Najteže je pisati onome ko zna kako to treba. Sam autor je rekao da je ovo zbirka eseja, ali po mome mišljenju, ova knjiga može biti i zbirka kratkih priča, ali i roman koji ima tri glavna lika.

Autor, Zavičaj i Ravnodušnost.

Ravnodušnost prema onom tamo svijetu, svijetu u kojem se osjećaš kao stranac, a da bi se negdje osjećao kao stranac, moraš imati zavičaj, a i zavičaj mora imati tebe.

Zato naslov „O poeziji, pticama i drugim varkama“ možemo posmatrati metaforično. Poezija je djetinjstvo, jer je razigrano, vedro i pamtljivo.

Ptica je sam autor (ptice su svi koji sele negdje), a svijet izvan zavičaja je varka. Naoko lijep, ali ravnodušan. Prema svemu, prema sebi, prema tebi. Taj svijet je Čovjek Bez Lica o kojemu piše Nedžad Ibrahimović.“

VEČERAS

Petak, 06.07.2012.

20,30 sati

Mala sala

Gimnazija Bugojno/Teatar FEDRA Bugojno

Nick Wood

TRG RATNIKA

Režija: Senada Milanović

Igraju:

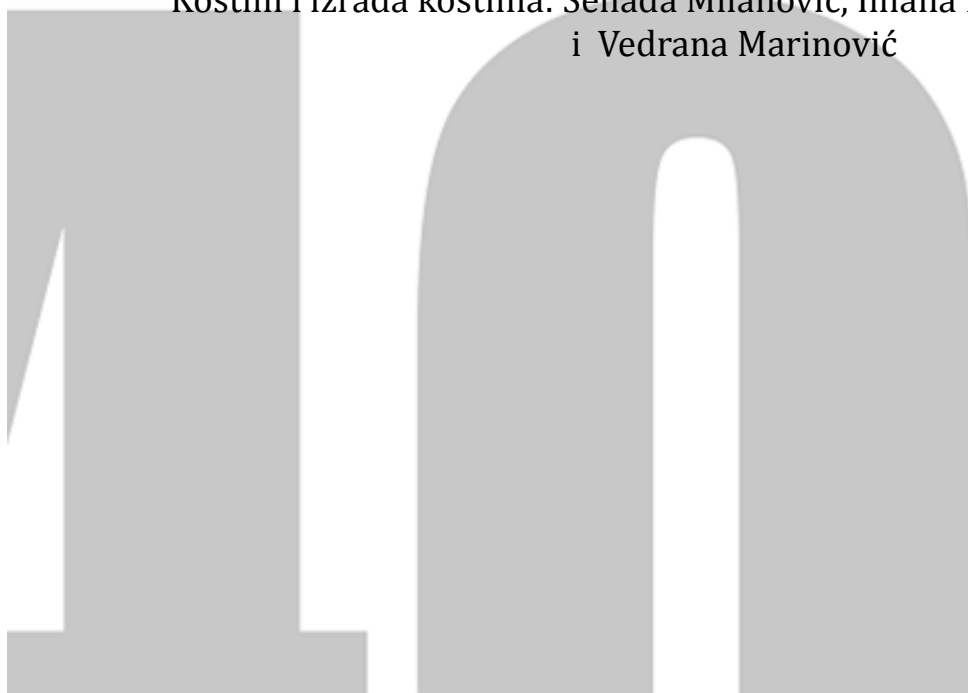
Amina Omerović

Senad Milanović

Izbor muzike, rasvjeta i ton: Amel Ugarak

Izrada scenografije i rekvizita: Antonio Džolan i Amel Ugarak

Kostim i izrada kostima: Senada Milanović, Ilhana Bušatlić
i Vedrana Marinović

Gimnazija Bugojno/Teatar FEDRA Bugojno

Gimnazija Bugojno osnovana je 1946. godine. Posljednjih desetak godina u školi djeluje dramska sekcija, čiji su članovi i članovi teatra FEDRA. Ovi učenici učestvuju na raznim kulturnim manifestacijama grada Bugojna, ali i na festivalima srednjoškolskog teatra BiH prezentujući svoje autorske projekte. Sa predstavom "Let" osvojili su prvo mjesto na prvom Festivalu srednjoškolskog dramsko stvaralaštva BiH u

Konjicu. Također su i dobitnici velikog broja nagrada za glumačka ostvarenja, dramatizacije, izbor muzike...

Saradnja sa Teatrom FEDRA je višegodišnja. S obzirom da Omladinsku scenu Teatra FEDRA čine uglavnom učenici Gimnazije ova koprodukcija je logičan slijed saradnje. Ovo nije prva koprodukcija, jer Teatar FEDRA podržava ovu dramsku sekciju produkcijom u svim segmentima.

Senad Milanović i Amina Omerović su maturanti Gimnazije Bugojno i dugogodišnji članovi FEDRE, a voditeljica dramske sekcije Gimnazije, Senada Milanović je i rediteljka u Teatru FEDRA.

Reditelj o predstavi:

„Trg ratnika“ je emotivna priča o dvoje djece koji su protjerani iz svoje domovine, jer ih oni drugi „ne vole“. U bijegu im gine otac, a oni sa majkom izbjegnu u mali gradić na jugu Engleske, gdje pokušavaju započeti život ispočetka učeći novi jezik, sklapajući nova poznanstva i prijateljstva.

Jedino što su ponijeli iz svoje domovine jesu igračke (lopta i lutka) koje im je otac poklonio i sjećanja koja polahko blijede, kao i želja da se vrate tamo gdje ih „ne vole“. Andrea i Riva , protagonisti drame, predstavljaju sve one nesretne ljude čija je patnja i trauma rezultat rata, kojeg oni sami nisu izazvali, niti su ga mogli spriječiti.

Senada Milanović

Rođena je 1971. godine u Bosanskoj Gradišci. Diplomirala na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Radi kao profesorica bosanskog jezika i književnosti u Gimnaziji Bugojno. Dugogodišnji je član Teatra FEDRA i do sada je režirala desetak predstava. Za uspješan rad iz oblasti režije i dramaturgije više puta nagrađivana na amaterskim festivalima u BiH.

POSLOVICA DANA:**“Ne pada jabuka daleko od stabla!”****Razotkrivanje poslovice:**

Bio jednom jedan čovjek i imao veliki voćnjak. Nije to bio onaj voćnjak u kojemu je zasađena jabuka, pa još jedna, a onda kruška i tako...

U njega je sve bilo pod konac. Red jabuka, pa veliki razmak, red krušaka, pa opet razmak. On i njegova žena su mukotrpno radili. Pažljivo su sortirali jabuke, kruške i ostalo voće.

Nedjeljom su vozili voćke na pijacu i dok pljesneš dlanom o dlan, svi oko njih sve rasprodaju, samo oni ništa.

Jedan dan muž kaže ženi: “Znaš, draga, moramo mi nešto poraditi na tome da ova prodaja krene! Predlažem da i mi vičemo kao i drugi!” Slože se njih dvoje i u nedjelju ponovo na pijacu.

„Voće! Voće! Ukusno voće, friško voće!“ Cijela pijaca se tresla od njihovog vikanja. Ljudi su rukama pritiskali uši da ih ne čuju, ali oni su vikali i vikali... Ostali pijačari se dogovoreda otkupe sve od njih, samo da ne viču. Tako su oni svake nedjelje vikali, a posao je cvijetao.

Pijačari se dogovore da ga noću potkradaju. Počeo je primjećivati da mu voćke iz voćnjaka daju sve manje plodova. „Jučer ih je bilo više, a vidi danas. Ma da me ne krađu?!“, okrznu ga pomisao. Opet nije mogao da povjeruje u to. Vjerovao, ne vjerovao, ali voća sve manje. Taj dan je zamišljeno hodao idući prema voćnjaku, kad na sred uske staze velika crvena jabuka. Uzeo ju je, čudeći se. Bacao je pogled do stabla, pa opet gledao u jabuku. Kao grom ga ošinu pomisao da je jabuka ispala nekome ko ih krađe, jer je daleko od stabla. Tad je uzviknuo: “Ne pada jabuka daleko od stabla!”

Tako je nastala poznata narodna poslovice koja se danas koristi kada neko krađe tuđe voće i ispadne mu jabuka.

OBAZIRANJA

FEDRO: Šta si se zamislila?

FEDRINICA: Mislim kako je onaj Hibija nikakav čovjek.

FEDRO: Fadilov Hibija?

FEDRINICA: Jok, bolan, onaj sinoć iz predstave.

FEDRO: Onaj kralj?!

FEDRINICA: Ja, on.

FEDRO: Ime mu je Ibi, a ne Hibija.

FEDRINICA: Ja razumijela da ga zovu Hibi, pa kontam skraćeno od Hibija.

FEDRO: Bože, zašto si ženama uskratio um...

FEDRINICA: Bože, zašto si muškarcima skratio... Znaš ti.

FEDRO: Ne zanovijetaj. Što je nikakav čovjek?

FEDRINICA: Ubija. Laže. Vara.

FEDRO: Imaš ih danas takvih stotinu.

FEDRINICA: Doduše, ima ih i u našem gradu.

FEDRO: On je samo mustra po kojoj su nastali ovi današnji.

FEDRINICA: Jest. Ovi ministri i predsjednici.

FEDRO: Šuti, jadna, hoćeš da neko čuje! A što su isti ministri i predsjednici?

FEDRINICA: Onaj sinoć Hibija se uhvatio između nogu i viče: "Evo, narode!" Ovi naši isto daju narodu, samo ne viču.

FEDRO: Dosta više! Jes' to ti glas naroda, glumiš Mimu Šahinpašića?! Šuti, jadna...

FEDRINICA:(tiho)Šuti danas, šuti sutra, kod Privredne banke, pa ćeš i ti imati lopticu i sanke... Tako nekako.

DIREKTOR FESTIVALA:
Vahid Duraković
KOORDINATOR FESTIVALA
Sanel Ugarak

PR FESTIVALA:
Edina Bajrić

REDAKCIJA BILTENA:
Nedžad Milanović, urednik
Senada Milanović
Sanel Ugarak
Ermina Musić
Amel Ugarak
Edina Bajrić
Jasmina Mlačo
Suad Velagić
Edin Ćatić Bato, fotograf
Aida Šošić

SARADNICI:
Samir Nuhić
Almir Mujagić
Edin Huskić

TEHNIČKA EKIPA:
Senad Imamović Struja
Edin Ćatić Bato
Azem Duraković

DIZAJN PLAKATA:
Antonio Džolan

UREDNICI INTERNET STRANICE:
Mulhari Agić
Edin Ćatić Bato

SARADNICE:
Valida Prijić
Nermina Ljubunčić
Edna Supur
Elma Gavranović
Evelina Dautbegović
Selma Sloboda
Azra Sadagić

SELEKTOR:
Dragan Komadina

STRUČNI ŽIRI:
Lajla Kaikčija
Dževdet Tuzlić
Doc.dr. Luka Kecman

ŽIRI PUBLIKE:
Adem Krivdić
Mesud Šečić
Daria Lučić
Edna Supur
Olivera Slipac
Alda Ljubunčić

ORGANIZACIONI ODBOR:
Hasan Ajkunić - predsjednik
Senada Milanović
Suad Velagić
Edin Ćatić Bato
Doc. dr. Ilhan Bušatlić
Ermina Musić
Sead Karahodžić
Sanel Ugarak
Nedžad Milanović
Željko Luledžija
Antonio Džolan
Samir Nuhić
Amel Ugarak
Vahid Duraković

UMJETNIČKO VIJEĆE FESTIVALA:
Anto Bilić - predsjednik - Hrvatsko amatersko
kazalište Travnik
Jesenko Muzaferija - Teatar TOTAL Visoko
Zlata Imamović - Pozorište Travnik
Željko Milošević - KS Male stvari Trebinje
Ugarak Sanel - predsjednik US Teatra FEDRA Bugojno
Suad Velagić - predsjednik UO Teatra FEDRA Bugojno
Dubravka Nikolić - Gradsko pozorište Mrkonjić Grad
Almir Alić - AP Neretva Konjic
Vahid Duraković - direktor Festivala

